

Dr Zorica
Karanović

Zabiberite mu čorbu

ZBIRKA MALIH
ŽENSKIH PAKOSTI

Sadržaj

Copyright © 2010 Zorica Karanović
Copyright © 2010 ovog izdanja, Laguna

1. Kako je sve počelo (Zakuvavanje)	7
2. Zašto me je ostavio	11
3. Da li da ga ubijem ili da se ubijem	15
4. Kako skovati pakleni plan	25
Recepti za Ultimat revanš	27
5. Kada zadati pravi udarac	77
6. Gde najviše boli.	104
7. Ko se poslednji smeje, najslabije se smeje	112
8. Preokret – „zlatno pravilo“	115
9. I konačno... venčanje!	117
O autorki.	125

Kako je sve počelo

– Brže, zakasnićeš. Znaš da je danas poseban dan, a Boban i tako ne voli da čeka. Kad znaš šta mu smeta, zašto uvek kontriraš? – vikala je majka, opominjući me da za nepunih petnaest minuta dolazi moj verenik i da me vodi na ručak. Budući da je reč o proslavi petogodišnjice zabavljanja, odlučila sam da se posebno doteram.

Obukla sam crvenu satensku haljinu, „super dvanaestice“, uzela *Pradinu* tašnicu i ogrlicu sa dva srca. Sestra me je opomenula da izbegnem crveni karmin, jer mi, kako kaže, stoji kao majmunovo dupe.

– Ako se još zacrveniš, ne boj se, nećeš dugo čekati Bobana. Pokupiće te neko dok trepneš. Možda se uvališ i u neku mečku, a ne u njegov pežo – smejući se dobaci moja sestra Sara, koja je prezirala svaki stajling koji ne bi podrazumevao vojničku uniformu, martinke i vetrovku. Ponekad smo se u kući nosili mišlju da detaljno prečešljamo porodično stablo da vidimo na koga se ugledala. Toliku količinu odsustva ženstvenosti na jednom mestu bilo je teško zamisliti. Ako se njenom muškobanjastom ponašanju dodaju i činjenice da je

već sa devetnaest upisala Policijsku akademiju i bila najbolja u klasi, da se temeljno bavi bliskoistočnom krizom i da je laka na obaraču (za sada samo u streljani), stvar postaje prilično sumnjiva. Da ne bismo iskušavali koliko joj je dugačak fitilj, trudimo se da joj ne kontriramo. Dakle, stavila sam samo sjaj za usne.

– Budi uzdržana, dostojanstvena. Sigurno će te pitati – savetovala me je majka.

– Šta će me pitati?

– Šta, šta će te pitati? Pa da li si normalna, eto to će te pitati. Ženo, zabavljate se već pet godina. Nećete, valjda, dočekati još jednu od tih glupavih godišnjica u gerontološkom centru. Pitaće te da se udaš za njega. Eto šta!

– Misliš?

– Da, mislim. Ako je normalan. A mislim da jeste. Pa nećete valjda ovako u nedogled! Treba da se rađaju deca. Uostalom, dokle da se držite za ruke! Da imate petnaest godina, pa i da kažem, u redu, imate vremena, nema potrebe da žurite. Ovako, oboje po trideset pet! Dosta, bre! Uostalom, zar ti nije nagovestio da ćete o nečemu razgovarati?

– Da, rekao je da treba da razgovaramo. Ali nije precizirao. Može svašta da bude. Ne znam na šta je mislio.

– Ne, znaš. Hajde, ne pravi budalu od sebe. Znaš i ti šta možeš da očekuješ!

– Da, možda si u pravu. A šta misliš gde će staviti burme? U šampanjac? U tortu? Možda kao pravi

džentlmen klekne, a možda kaže konobaru da ih donese u desertu? Joj, biće tako romantično!

– Pazi da ne progutaš obe burmice! Još ako je promašio veličinu, pa moraš da saliješ litar ulja da ih natakneš na prst ili da ih podmazuješ sapunom. Bljak! – zburado dobaci Sara.

– Ne preteruj!

– Ma to sa brakom je potpuno aut. Šta vam sve to treba, ako se već volite, a ako se ne volite, ni burme vas neće sprečiti da se raskantate.

– Brak je normalna stvar, Saro, čak i u vojsci. I tebi bi bilo bolje da već sad nekog ošacuješ, da posle ne bude ciljanje u žive mete – reče mama Sari i podseti je da ipak ne zaboravi na osnovnu ulogu svake žene da bude supruga i majka, a posle sve ostalo. Kako nam je još od detinjstva ponavljala, ako se žena ne ostvari na ta dva polja, džabe joj je. Može da postigne šta hoće, biće nezadovoljna.

– Sećam se da su kod mene u firmi uvek bile nadrdane one koje nisu imale ni kučeta ni mačeta. Njima je uvek sve smetalo: hrana u restoranu, koja im je bila ili previše hladna ili previše vruća, mrzovoljno su primale klijente, do detalja komentarisale oblačenje mlađih koleginica, tražile dlaku u jajetu u svemu što rade, šaltere zatvarale preko prstiju stranaka... A sve to zato što nisu imale čime drugim da se bave nego glupostima. Da su imale muža i decu, pitala bih ih ja šta bi od

svega toga primetile – ljutito će mama, podsećajući se dana kada je radila.

– Mi koje smo po celu noć ustajale da nahranimo decu, skuvamo muževima ručak, odemo na posao i pride pristojno da izgledamo, samo smo se trudile da što pre obavimo posao i da idemo kući, a one su, nezadovoljne nastavljale da sastañe – nastavila je mama. Pošto je monolog potrajao čitavih dvadeset minuta, naravoučenije bi bilo: hvatajte muža na vreme!

– Spremna sam! Još samo da me „pecne“ na mobilni i silazim – ciknula sam, prekidajući mamin ekspeze o muško-ženskim odnosima, koji bi pripadnice nekih feminističkih organizacija u najkraćem okarakterisale parolom: „Glupače, zar ne vidite koliko robujete predrasudama? Osvetite se dok ne završite u Sigurnoj ženskoj kući!“

– Budi pametna i pusti ga da te prvi pita. Nemoj da se zaletiš i da nešto uprskaš! – mama je bila uporna u prenošenju instant ljubavnih saveta.

– Znam sve, znam. Evo ga, zvoni. Ćao, ženske! Držite mi palčeve, pa da kupujemo venčanicu!

– Srećno!

Zašto me je ostavio

– Dušice moja, pa gde si mi ti? Srećna nam godišnjica! Ljubi, ljubi me najjače što možeš – ushićeno sam govorila grleći Bobana oko vrata.

– Da, srećna nam godišnjica – uzdržano odgovori.

– Želim nam puno, puno ljubavi, koja će da traje do poslednjeg otkucaja srca. Volim te, najviše na svetu.

– Hoćemo u *Hajat*? Rezervisao sam sto.

– Hoćemo u *Hajat*?! To je sve što ćeš mi reći? – zbunjeno sam odgovorila.

– A šta je trebalo da kažem, hoćemo na Ibarsku magistralu kod *Ere i sina*? Tamo je najveća koncentracija sisatih pevačica koje skidaju hitove sa radio Teherana?! Šta je trebalo da kažem?! Uvek si nezadovoljna, sve ti smeta, ne mogu više da te slušam!

– Bobane, šta ti je odjednom? Ja sam samo rekla da te volim najviše na svetu, a ti ni na trenutak nisi reagovao. Presekao si me hladnim pitanjem: „Hoćemo u *Hajat*?“ Misliš li da je takvo ponašanje normalno prema osobi koja te voli i koju voliš?

Boban je ćutao. Vozio je hladno, mrzovoljnog pogleda, nervozno menjajući frekvencije na radiju.

U trenutku se začula pesma Reja Čarlsa i Barbare Strejsend *It's crying time, I now you gona leave me*. Čudan bol odjeknuo mi je u grudima. Kao da se pojavila nekakva jama, dubok ponor koji se razjapio svom svojom silinom, urušavajući poslednje kamenčiće moje nade da je reč o nesporazumu, tek uobičajenoj svađi, a ne o konačnom raskidu.

– Bobane, molim te, reci mi o čemu se radi? Zašto čutiš, šta se dešava?

– Šta, šta se dešava? – ponovio je, mrmljajući kroz zube.

– Da, šta se dešava? Posle pet godina zajedničke veze i svega što smo prošli, mislim da imam pravo da dobijem odgovor na to pitanje.

– Ne ide nam, zar ne vidiš! Svaki dan je sve gori i gori. Ne mogu više da slušam tvoje priče, planove koji se ne ostvaruju, žalopoljke, nezadovoljstva. Svega mi je dosta.

– Žalopojke, nezadovoljstva, čekaj da me nisi pomešao sa nekom drugom osobom?! Halo, ovde Mila! Kada sam se ja i na koga žalila, u čemu sam bila nezadovoljna, čim sam te opterećivala, šta ti je odjednom? Ako je ovo neka skrivena kamera, u kojoj si dobio zadatak da me iznerviraš i iznenadiš, uspelo ti je. A sad, molim te, da počnemo sve iz početka. Srećna nam godišnjica!

– Ma kakva, bre, godišnjica, kakva skrivena kamera, šta lupetaš?

– Ja lupetam? Ne, ja definitivno ne mogu da verujem šta se dešava. Više te ne prepoznajem. Ni ovaj tvoj rečnik?! Ako tražiš opravdanje da me ostaviš ne treba da izmišljaš. Dovoljno je da kažeš da me više ne voliš. Sve ostalo je suvišno. Ne treba da me vređaš – tiho sam dodala i pognula glavu.

Toliko sam želela da budem jaka i da ponosno izdržim plimu besa, tuge i poniženja i, poput poraženog boksera, uzdignute glave napustim ring ali, nije se dalo, suze su pretekle hrabrost. Više nisam mogla da izustim nijednu reč. Bolelo me je u grudima, glavi, stomaku. Za trenutak sam pomislila da ću povratiti. Okrenula sam se od Bobana. Zurila sam u ogromne novobeogradske solitere, prolaznike koji su mi se činili srećnim, ulično osvetljenje koje je pržilo moje slane obraze. Kao da je sve promicalo pored mene i u mimoilaženju udaralo me u glavu, grudi, cevanice. Zažmurila sam i sklupčala se na sedištu. Htela sam da umrem, nestanem, u trenutku svisnem od bolova koji su, poput mačeva, probadali moje telo. Glava me je jako bolela. Nisam primetila da su kola u jednom trenutku stala. Posle *Poršeovih*, *Mercedesovih* i *BMV*-ovih luksuznih limuzina, tačno ispred vrata elitnog hotela *Hajat*, zaustavio se i jedan pežo 407. I baš kada je momak sa ulaza uhvatio ručicu automobila i pokušao da otvori vrata, trglam sam se i povikala: „Vozi!“ Sa čovekom koji mi je sve ovo priredio večeras, poslednja stvar na svetu je zajednička večera.

– Šta ti je? Šta opet dramiš?! Rezervisao sam sto!
 – Ma jebô te sto! Ja sam rezervisala život za tebe, a tebi je do stola! Nosi se! Zaustavi kola! – viknula sam ljutito.

Boban se napravio da nije čuo.

– Sad si rekla da idem, a sad hoćeš da stanem. Odluči se već jednom šta želiš!? – vikao je Boban besno.

– Hoću da staneš i da izađem. Gadiš mi se! Ne mogu više da te gledam. Tako si nisko pao. Za mene si sve ove godine bio kralj, a večeras se ispostavilo da si obična dvorska luda. Žao mi te je. Zaustavi kola – rekla sam uzvišeno.

Da li da ga ubijem ili da se ubijem

Iz automobila sam izašla kao jedini preživeli sa *Titanika*. Boleli su me glava, duša, svaki delić tela... U trenucima sam pomišljala da bi bilo bolje da sam još u kolima presvisla od tuge i sebe lišila sveg ovog bola koji je usledio. Nedostajalo mi je vazduha, snage, želje da napravim sledeći korak. Ceo svet se u meni rušio. Dok sam tumarala širokim novobeogradskim bulevarom, pokušavajući da zaustavim prvi taksi, u talasima su mi se smenjivale misli. Nedostajali su mi odgovori, objašnjenja, razlozi svega što se desilo večeras. A došlo je tako iznenada, kao grom – silovito, neočekivano i ubojito! I to baš kada sam pomislila da je Boban taj, čovek mog života. Pet godina zajedničke ljubavi, zadovoljstva, sreće...

Umesto prosidbe, taj fatalni čovek mog života bez mnogo reči izbacio me je iz svog srca, budućnosti, zajedničkog života. Ostala sam sama. Čime sam to zaslužila? Udovoljavala sam svakoj njegovoj želji, pisala mu diplomski, učila njegove ispite, nervirala se kada je išao na razgovor za prvi posao, kuvala, peglala, čistila za njim... Ne prigovaram, samo ne razumem gde i u čemu sam pogrešila? Šta sam to loše uradila?!

Ma bilo bi mi bolje da me ošamario, izbacio iz kola u neku jarugu da se stropoštam, nego ovako, da me bez reči napusti, ponizi i pretvori u krpu. A možda sam se davno u nju i pretvorila.

Kola su jurila širokim bulevarima. U trenutku mi prođe misao da bi bol nestala samo kada bi me neka od njih slučajno udarila. Tada bi me napustili samoća, očaj.

„To je kukavički! Budi jaka. Moraš da preživiš i ovaj poraz. Iako ti to sada zvuči neverovatno, ali mora da je i ovo rđavo iskustvo dobro zbog nečega. Ko zna šta bi te tek čekalo u braku s njim“, budio se novi glas u meni.

Posle nekoliko zaustavljenih automobila iz kojih su dopirali muški uzvici, ponude za „ležernu vožnju“ i šetnju po Košutnjaku, konačno se pojavio i taksi. Da mi je neko rekao da ću biti toliko srećna zbog jednog taksiste, sigurno bih izgubila opkladu. Ali, nikad ne reci nikad. Čim sam ušla, odmerio me je od glave do pete. Ne sluteći da sam mu bila asocijacija na jednu od „vatrenih dama noći“, isprva nisam reagovala kada me provokativnim tonom pitao kuda idem i kako je protekla noć. Kada je posle nekoliko minuta retrovizor podesio da bolje skenira moje noge, a ne druga vozila, „crvena lampica“ opreza počela je da svetluca. Pesma lokalne folkerke Goge Sekulić, *Moje gaćice*, koja se poput pokvarenog gramofona vrtela čitavih petnaest minuta, bila je nedvosmislen znak da me i on večeras pomešao sa nekim drugim. Može li žena da nosi crvenu satensku haljinu, cipele s visokim potpeticama i sama

pozove taksi, a da se odmah ne dovede u vezu sa „osobama sumnjivog morala“? Teško. U Srbiji je, izgleda, gore biti sam nego imati telesni hendikep. U pravom slučaju te bar sažaljevaju, a ovako te vređaju! Pošto mi je konačno namignuo, eksplodirala sam!

– Pa, dobro, majku mu, je l' ti misliš da sam ja droca? Pa, i da je tako, misliš da bih tebe čekala, da nema nikog drugog ni pre, a ni posle tebe! Kako te nije sramota! Zar žena ne može elegantno da se obuče, a da je već ne vide na šipki za striptiz! Stidi se!

– Ne znam o čemu govorite! Vi mora da ste večeras na smeni popili više nego što treba pa sad napadate! Neću dozvoliti da me vređate. Ako vam se ne sviđa moja usluga, molim lepo, možete da izađete! – uzvratiljutito taksista, praveći se uvređenim.

– A sada me još smatrate ludom! Kakva smena, kakvo piće? Pa zar mi niste zagledali u noge, podešavali retrovizor, do iznemoglosti sluha puštali pesmu o sponzorušama i gaćama! Pa zar vi mislite da sam ja gluva, slepa, šta god?

– Hoćete vi da izađete iz auta ili ne?

– Ne pada mi na pamet! Vozite gde sam vam rekla i tačka.

Tamnokosi vozač, u tegetplavom džemperu, na kome su jedini desen bili lopari peruta koji su padali sa

glave, poput konfeta, još jednom je ljutito provukao prste kroz kosu i malim plastičnim češljem poravnao besprekorno ulizane brkove. Miris ustajale odeće i proređenog tuširanja širio se vozilom. Ponovo mi se vraćalo. U momentu mi je prošla kroz glavu scena iz filma *Davitelj protiv davitelja*. Očekivala sam da me ponudi crvenim karanfilima, a onda počne sa davljenjem! Da li sam normalna da se svađam sa vozačem u čijim sam kolima. Pa ja sam stvarno izgubila svaki kompas! Ali večeras mi to ne bi bio prvi put, zar ne? Svakog časa je mogao i da me samoinicijativno izbacili ili ostavi nasred Brankovog mosta, pa bih onda stvarno završila kao neka od Moldavki? Tri crvene?! Užas! Ipak, u celoj ovoj večerašnjoj zavrzlami izgleda da sam imala sreće. Bez pogovora me dovezao do Slavije. Kući sam došla kao ošurena kokoška! Suze su mi se slivale niz lice, ostavljajući crn trag od maskare. A reklamiraju je kao vodootpornu. Sranje! Da smo u Americi, sad bih ih tužila i dobila grdnu odštetu za prevaru! A, pošto nismo, onda mi samo preostaje da je progutam zajedno sa bolnom mučninom koja mi je izbijala iz dubine stomaka.

– Ključevi? Gde su mi ključevi? – mumlala sam sebi u bradu, kopajući po tašni ne bih li pronašla svežanj unikatnih ključeva zakačenih na zlatnožutu alku, zajedno sa medom, srcem i potkovicom. Srce, simbol ljubavi, potkovicica – sreće i medved – snage. Kakva ironija!

Izgleda da su me izneverili i sreća i ljubav i snaga, a da sam se pretvorila u tromog, debelog i nesrećnog medveda. Tačnije u medvedicu! E, jebem ti ključeve! Razvaliću vrata! Bacila sam torbu na stepenište. Čak i na moje zaprepašćenje, iz nje je istrčala mesečna kozmetička proizvodnja *Diora*, *Lankoma* i *Loreala*. Rokovnik, papirne maramice, knjiga *Govor ljubavi*?! I ko zna šta još. Po stepenicama su se kotrljali sitni delovi inventara. Pretpostavljala sam da je reč o olovkama ili sjaju za usne. Nisu vredni jurnjave, definitivno. Na kraju, ispadoše i famozni ključevi. Zakačeni za postavu, koja se zacepila, klatili su se poput cirkuzanera, pokušavajući da mi kažu da su mi nepotrebni jer mi je, za nekoliko sekundi, sestra Sara otvorila vrata. Izgleda da je Ali-babina lozinka, „Sezame, otvori se“ delovala na daljinu.

– Otkud ti ovde? Zar nije trebalo da si na ultimatu fajtu – lordovi terena? – ljutito sam upitala. – I zašto odmah nisi otvorila?

– Kao prvo, meč je otkazan, a kao drugo, da bi ti neko otvorio vrata, moraš da pozvoniš. A ti nisi! Čula sam da se neko šunja oko vrata i umesto Nikole Čvorovića, „Balkanskog špijuna“, ulovila tebe. Kako je prošlo sa Bobanom? Kad je venčanje?

– Ma koje venčanje. Pusti me da uđem. Ubiću i njega i sebe!

– Šta je bilo?

- Šutnuo me je, eto šta je bilo!
- Šutnuo te je? Ne mogu da verujem. Šta pričaš?
- Ostavi me na miru i idi tamo gde si pošla – besno sam odbrusila.
- Okej. Ja idem da se tuširam, a ti iskuliraj malo. Prićaćemo kad se malo slegne.
- Slegne, slegne...
- Ako ti je lakše, mogu da odem i da ga olešim od batina – predloži smireno Sara.
- Batine? Da znaš da to uopšte nije loša ideja, ali šta bih ja imala od toga. Ti bi ga tukla, šta bih ja radila?
- Uživala bi u njegovom bolu!
- Ma daj, glupa ideja, skroz. On je smrad ali nije zaslužio da ga izlomiš. Mislim, malo je to... Smislićemo nešto originalnije, recimo pucanje šoferšajbne, miniranje poslovnih aranžmana, proganjanje nove devojke
- odgovorila sam kroz osmeh.
- E, stvarno si luckasta. A sad idi da legneš. Trebaće ti snage za te tvoje sitne ženske pakosti.

Iako sam s osmehom krenula na spavanje, sama pomisao da ću ostati bez Bobana me je zgražavala. Nisam mogla da zamislim da sam u tridesetpetoj. Ucveljena, ostavljena i sama. Ne, on se to sigurno šalio. Nije valjda toliko lud da posle pet godina veze digne ruke i ostavi

me?! Zašto? Šta nisam uradila što je trebalo ili šta sam uradila, a nije trebalo? Glava me je naglo zbolela. Mučnina, poput furije, kuvala mi je u grudima. Poželela sam da vrištim, polupam sve u kući, umrem. Nisam mogla da zaspim. Natočila sam viski i sela u fotelju. Suze su mi se slivale niz lice. A na TV-u, ko bi drugi nego „narodnjaci“. Pretpostavljam da je u političkim krugovima zatišje pred buru, jer ih je nešto manje nego uobičajeno, u poslednje vreme. Inače, ove dve interesne grupe podelile su udarne televizijske termine i naizmenično rade na ispiranju mozгова. Jedni rećima, drugi silikonima. Dakle, red priće, red muzike...

– *Ne bih preživela da mi odeš, da me ostaviš, u moru ljubavi ja uvek ostrvo tuge nalazim. Ne bih preživela da te nemam kad na tebe pomislim, na mome ostrvu tuge nema mesta za druge, ostajem* – počela sam da pevam sa sisatom pevačicom s bosanskim akcentom. Mislim da sam se potpuno našla u njenoj pjesmi. Još sa viskijem u ruci, tačno sam mogla u kafanu.

– Alo, sestro, da li si ti normalna? Šta puštaš to zavljanje? Čuće te normalni. Ovde ih još ima. Jeste da su u manjini, ali ima ih. Šta se desilo? Daj, ispričaj! I tako će ceo grad uskoro saznati.

– Šta da ti pričam. Znaš šta je raskid. Ostavio me i tačka. I to sada kad imam trideset pet godina i kad treba da se udam. Koga ću ja sada da nađem? Boban je čovek mog života.

- Pa šta ti je rekao? Ima li neku drugu?
- Kaže da su se upoznali na seminaru u Budvi i da su vrlo brzo shvatili da su jedno za drugo.
- I to je sve?
- Da, to je sve. Šta bi više?
- Pa, dobro. Nek im je sa srećom.
- Molim? Kome, bre, sa srećom? Trebalo je glavu da mu slupam kad mi je rekao. Nego sam bila zatečena pa nisam mogla ni da beknem. Samo su mi se suze skotrljale.
- Nije valjda da si pred smradom plakala?
- Pa šta sam drugo mogla? Bilo je jače od mene.
- Jače od tebe, ma nemoj mi reći. Od tebe je sve jače. Zbog Bobana da plačeš. Pa to je apsurd. On je za ismejavanje, a ne za plakanje. Ja sam se čudila kako si samo izdržala tolike godine sa njim. On je slinavko, mamina maza, pihtija bez ušiju! Ti si za njega mis univertzuma! Pogledaj se, naravno ne sada, jer izgledaš katastrofalno. Ali, inače, si sasvim okej. Pomisli samo koliko njih bi želelo da bude sa tobom. Jedva će čekati priliku da te zgrabe – uzvratila je Sara, koju je dečko, takođe, ostavio pre dva meseca.
- Vidim, polomiše se oko tebe. Otkako si raskinula sa Petrom, ne vidim da ih rasteruješ. Obe ćemo ostati same. I prestani više da me puniš tim tvojim optimističnim glupostima. Život je sranje. Eto, to je on. Sranje i ništa više. I tebi bi bilo bolje da ga već

- jednom realno shvatiš. Onda ne bi bila na nebu, već u ovoj našoj surovoj i stvarnoj realnosti.
- Zašto si nakraj srca? Sigurno će biti neko dobro od svega ovoga i to što se tebi i meni desilo. To nisu bili pravi ljudi za nas. Možda mi patimo zbog osoba koje nas ni u kom pogledu nisu vredne. Podseti se samo, koliko se puta desilo da ti je zaboravio rođendan, godišnjicu? Koliko si puta sama nosila kofere, gde je bio kada ti je pukla guma na kolima, kada je slavina curila? Svaki put mu se nešto neočekivano i nepredviđeno desilo. To nije čovek za tebe. Ti bi bila njegov rob.
 - Ko je lud da otera roba? – zlobno sam dobacila.
 - Nezahvalnik! On nije u stanju da shvati šta je ljubav, darivanje, pripadanje. To ti je kao da od fiće hoćeš da napraviš majbah. Ne ide. Fića je fića. Takav čovek, jednostavno, nema kapacitet da voli. Emotivni invalid, eto to je on. Možda bi i želeo, ali ne ume. I kad misli da voli, tada povređuje. Tako žalosno, ali ne za tebe već za njega. Ti si se oslobodila. Žali onu što dolazi posle tebe. Takve osobe kao što je on najviše nesreće donose sebi, a onda i svima oko sebe. I ti i ja zaslužujemo bolje. Pa nismo valjda mazohisti! Da se borimo za njihove mrvice, ne dolazi u obzir! Ovo je za slavlje, a ne za plakanje!
 - Za slavlje? E sad me već nerviraš!
 - Da, za slavlje! Da smo ostale sa takvim kretenima ceo život bismo bile nesrećne ili bi maskarada, u

najboljem slučaju, pukla za nekoliko godina, a tada bismo imale još i par klempiša na vratu. Ovako, i dalje smo solo i bez obaveza. Dakle, još malo kao nove! Zapravo, kad se uzme u obzir frekventnost seksualnih odnosa, reklo bi se da smo skoro pa i nevine!

– Sad si stvarno preterala!

– Ja preterala? Preterala si ti u kukanju za kretenom, koji je za žaljenje. Šta si od njega dobila? Kuću, kola, bundu ili, možda, ljubav? I seksa si bila željna!

Za čim žališ? Pa da li si ti normalna!? Nego, danas iskukaj svoje, a sutra u šoping pa u akciju. Nastavljamo potragu za mužem. Ali ovog puta za pravim!

Kako skovati pakleni plan

Iz očajničkog stanja, polako sam počela da smišljam planove za osvetu. Jednostavno nisam mogla da mu dozvolim da se izvuče nekažnjen. Mogao je da izabere bilo koji dan da me šutne, ali ne, on je izabrao baš godišnjicu. Ustranu godišnjicu. Ne mogu da verujem da je toliki gad. Ma Sara ima pravo. On nije vredan nikakvog truda. Ako je tako nešto mogao sada da mi uradi, šta bi bilo u braku. Možda bi me ostavio u šestom mesecu trudnoće ili posle porođaja, kada bi video da deca plaću svaki sekund, da im treba rezervoar hrane, pelena i strpljenja. Nije on čovek za život. On je mamina maza, koja je nesposobna da podnese bilo kakvu odgovornost. Ipak, ne mogu mu dozvoliti da me tek tako ostavi!

Želim da pati, da cvili, da moli da mu se vratim, a da ga ja odstranim kao poslednji miligram celulita ispod kože. Ubitačna kombinacija hidro-drenaže, vakuuma i bodi star tretmana! Da žali dan kada se rodio! U meni se probudio ratnik! Već sam videla sebe kako vežem maramu oko glave, kao Silvester Stalone u *Rambou*, šaram lice ratničkim bojama i nameštam oružje unutar